

"ישיבישע בלאט"

"לאמדעס" ב"דף היומי" בשו"ת ומ"מ

השאלות והתשובות מסימנות בקר תחתון

חולין צ.

רש"י ד"ה מאן כתב שרבי יהודה הוא הסובר שאיסור גיד הנשה נוהג בבני נח, וכתב הראש יוסף דמכאן שלרבנן בדף ק: שפליגי אר"י ס"ל דאיסור גיד נאמר רק לאחר מת"ת, אמנם דעת הרמב"ם שם בפיה"מ דגם לרבנן נאסר לבני יעקב, אלא שחזר ונאסר בסיני מחדש לבני ישראל, ועי' ראש יוסף איך יפרש הרמב"ם את סוגייתנו.

רש"י בטמאה, כתב דהראיה מזה שס"ל שנוהג בטמאה אע"פ שאינו נוהג בשליל, ונמצא שאיסורו חל אחר איסור טמאה, ועי' מהרש"א מה שהעיר ובראש יוסף מה שתירץ.

תוד"ה קדשים, הקשו דיחול איסור גיד בשלמים לאחר זריקה, ועי' ראש יוסף וחת"ס למה לא הקשו כן אחטאת ואשם? עי' תי'.

ובתירוץ דאין איסור גיד חל אם לא חל מחיים כמו שהיה אצל יעקב אבינו, עי' חת"ס, ולב אריה. ובבית הלוי ח"א מד' הקשה דאין איסור חל על איסור אין הכוונה שמתבטל אלא חופף עליו ולא חל עד שיכול לחול?, עי"ש שהביא אריה לזה, ועי' קובץ הערות ל' סק"ז.

ומה שהקשו עוד למה לא חל מדין איסור מוסיף מזה שנאסר לגבוה? עי' ראש יוסף וחת"ס, ובמהרש"א הקשה דהלא כל האיסור לגבוה הוא מדין 'משקה ישראל' שנאבר להדיוט ואיך יאסר להדיוט מכוח מה שנאסר לגבוה?, ועי' קובץ הערות ל' מה שהביא אריה לדברי המהרש"א מדברי הרמב"ם בפיה"מ כריתות פ"ג בנקודה הנפלאה, ועי' מה שתירץ, ובתירוץ המהרש"א עי' קה"י מנחות סי' ג'.

אלא הכא במבכרת עסקין וכו', ועי' רש"י מה שפירש שנתחדש פה לפי כל תי', ועי' ראש יוסף מה שנו"נ בדבריו, וע"ע תוד"ה במבכרת.

ואב"א ולדות קדשים בהוייתן הן קדושים, ומכאן דאם קדושין במעי אמן לא חל עליהם איסור גיד, ועי' שער המלך מאכ"א ח' א' מה שהקשה סתירה בדברי הרמב"ם שפסק שאיסור גיד נוהג במוקדשין, אע"פ שפסק בהל' תמורה ד' ג' שולדות קדושים במעי אמן, עי' תי' וע"ע חת"ס.

כאן להלקותו, ופרש"י באכילתו, ועי' ראש מה שפירש איזה חידוש יש בזה שלוקה על אכילתו.

להעלות פליגי, ועי' ראש יוסף למה לא נחלקו אי הלכה כרבי או הלכה כרבנן, הרי לכאורה דבריהם כדברי התנאים ממש? ועי"ש מה שכתב שיש במחלוקתם גם נ"מ באיסור גיד להדיוט עי"ש.

פירשו אפילו בראשו של מזבח ירדו, ובזבחים איתא דאם פירשו לא יעלו, ועי"ש רש"י ותוס' פו. אי זה רק לרבי או גם לרבנן, עי"ש קרני אורה ובאבן האזל מעה"ק ו' ד'.

ע"ב

ממשקה ישראל מן המותר לישראל, באחרונים חקרו האם פסול זה הוא אותו פסול שיש להדיוט ונלמד מקרא שמה שאסור לישראל הוא גם נאסר לגבוה ומאותו טעם שנאסר לישראל, או שהאיסור לגבוה אינו מאותו טעם שנאסר להדיוט, אלא עצם מה שאסור להדיוט מאיזה טעם שלא יהיה הוא האסור לגבוה, וכמה נ"מ יש בזה, עי' נאות יעקב סי' ז-ח', קובץ הערות סי' ל', קה"י מנחות ג', ומקדש דוד לג'.

אמר רב חסדא מרי דיכי וכו', ולומד מסברא שמעלים, וקשה דלעיל בע"א הוצרכנו ריבוי לרבי שמעלה גיד הנשה שהוא מחובר ופה רב חסדא יליף מסברא? עי"ש מהרש"א ובראש יוסף, ועי' לב ארי שתירץ לפי זה את הסתירה ברמב"ם שפסק במעה"ק ו' ד' כרב הונא ומאיך פסק כרבי, עי"ש, וע"ע זכר יצחק לד' מה שביאר דברי רב חסדא באופן אחר.

כוס של זהב אמר רבא גוזמא, והקשה בתפארת יעקב דגוזמא שייך לומר על גודל וכמות וכו', אבל לא לומר על דבר שאינו של זהב שהוא של זהב? ותי' דהיה נחושת מזוקקת ונראית כמו זהב עי"ש.

תוד"ה שלש, הקשו אמאי מק"ט הא אסורה בהנאה? עי' תי' וע"ע תוס' בביצה יד: עי"ש ריטב"א, ועי' בלב אריה מה שביאר שם בדברי התוס'.

והגידים והנותר ישרפו לששה עשר, וכאן מבואר שיש חילוק בין גידי בשר הרכין לשאר גידין, ובמשנה בזבחים לה. איתא דהאוכל גידין שניתותרו פטור מכרת ולא חילק בין רכין לקשים, עי' בכל זה במנחת חינוך מצוה ח' אות ב'.

דאיסורא לשדיה, ואי יש להוכיח מכאן לגבי איסור נותר בקדשים שנפסלו? עי' צל"ח פסחים כח. ובמנחת חינוך מצוה ז-ח' ו-קמב', ע"ע נודב"י יו"ד תנינא נג' ואחיעזר ח"ב כו' ה-ו'.

בשאגת אריה צו' הקשה דיבוא עשה של פסח וידחה לאיסור דגיד הנשה? עי' תי' וע"ע קובץ הערות י' ה'.

כשהוכרו ולבסוף נתערבו, ואי בעי בדווקא הוכרו תחילה, עי' רש"י, ועי' מלא הרועים, ומה שלא תי' שנתערב בשאר גידין עי' חת"ס, ועי' קובץ הערו מג' ג' שדן מכאן אי בדבר האסור מחמת הספק יש בו איסור נותר או לא.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'
להערות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת הדף במייל
שלח בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"ג מידי יום.